

Klapikone Aurinko paistoi koivunlatvuksen läpi ja kirjoi huojuvia varjokuvioitaan Ernesti Putelaisen kasvoille ja hänen kädessään pitelemälle Aku Ankka sarjakuvapokkarin sivuille. Kesäpäivä loi parasta antiaan ja Ernesti viihtyi koivujen siimekseen virittämässään riippumatossa. Onnellisena hän sulki silmänsä. Mikäpä tässä on miehen ollessa, leppeä kesätuuli heilutteli koivujen latvustoja ja antoi ilmalle sen verran liikettä, etteivät kaiken maailman höttiäiset suotta häirinneet lokoisaa oleskelua. - Laiskuus...Ernesti pohti mielessään. - Laiskuus... se on suotta halveksittu ja väheksytty, jopa väärin ymmärretty luonnonvara. Juuri laiskuus on se tekijä, joka vie kehitystä eteenpäin. Sillä laiskuuttaanpa juuri ihminen on lähtenyt kehittämään elämänsä erilaisia tapoja päästä helpommalla. Ja niin uskoi Ernestikin ajatustyöllä paikkansa maailmassa löytävänsä ja ansaitsevasa. Suottapa tuota ahkeruutta mainostetaan ja arvossa pidetään. Jos ahkeruus olisi arvoista aidoin, niin eiköpä yhä kivikirvein mökkien nurkkapieliä salvostettaisi. Eipä olisi entisajan ihmisen tarvinnut elämäänsä helpotuksia keksiä. Senkus olisi vaan ahkerana askareitaan puuhastellut. Ehkäpä tosin hiki otsassa, mutta ahkerasti, tosi ahkerasti. -Ei maar. ähkäisi mies ääneen.- Kyllä se on laiskuus, joka maailmaa ja kehitystä eteenpäin vetää. Kyllähän Ernesti auliisti myönsi itse olevansa laiska, tosi laiska, oikein syntymälaiska, mutta ei nähnyt siinä sinänsä mitään pahaa. Eipän vain hänen kohdalleen vielä ollut tullut yhtään suurta elämää helpottavaa keksintöajatusta, mutta kukapa tietää, ehkäpä jonakin päivänä. Hoitamattomana rehotti pihapiiri, eikä Ernesti nähnyt aihetta ylenpalttiseen intoiluun asian suhteen. Turhaa on ruohoa leikata, äityy vain kasvamaan kahta nopeammin. Eipä ollut mies tullut viime syksynäkään ottaneeksi riippumattoon talvikaudeksi suojaan. Olipa ollut siinä keväällä jo valmiina, josko miten varhainen kevät olisi osunut. Olisi siinä heti hetkelleen päässyt ilmoista nauttimaan. Laiskanpulskea elämännautiskelija avasi silmänsä ja jatkoi Aku Ankkansa lukemista. Hänen suuri idolinsa oli Pelle Peloton. Tuo ikimainio keksijä, jonka hulvattomilla keksinnöillä oli taipumus useimmiten mennä pieleen. Monasti noissa uskomattomissa keksinnöissä oli Ernestin mielestä todellinen ja erinomaisen ennakkoluuloton idea takana. Ernesti oli vakuuttunut, että jonakin päivänä hän itse keksisi jotakin vastaavaa, jotakin...., joka todella toimisi. Jotakin sellaista, joka jättäisi Ernesti Putelaisen nimen kultakirjaimin historian lehdille. Ei Ernesti paljoakaan arvoa pannut ahkeruudelle, pikemminkin piti sitä yksinkertaisempien narraamisena. Todelliset laiskurit teettivät työnsä narrattavilla. Tosin ahkeria olivat hänen vanhempansa olleet, mutta mikä siitä palkkana oli ollut. Isä oli saanut sydänkohtauksen ja äiti sairastunut pahaan reumaan. Asuivat nyt kirkolla palvelutalossa. Hyvä, jos kerran kesässä pääsivät taksilla pistäytymään kotikonnuilla. Kyllä sen näki, että pahasti heistä kävi, kun eivät enää kenneet mitään tekemään. Ei äiti edes pojalleen ruokaa pystynyt enää laittelemaan käydessään. Ei, ei Ernesti kyllä terveyttään raatamalla hukkaisi. Kyllä hän arvosti itseään niin paljon, ettei sellaiseen sortuisi. Ei hänellä ollut perillisiääkään, joten kenellepä hän isältään saamaansa tilaa säästelisi. Myisi vain pikkuhiljaa metsiä ja elelisi leppoisasti suurta keksintöä odotellessa. - Laiskuus ja äly...,tuumi mies riippumatossaan.- Siinä on kehityksen tae. Toisin kuin ahkeruus ja tyhmyys. Siinäpä vaarallinen yhdistelmä oikein katastrofin ainekset. Mies yritti kohottautua hieman kyynärpäänsä varaan, yltääkseen riippumaton vierelle varaamalleen kylmälaukulle. Nyt maistuisi kylmä olut, näin ahkeran ajatustyön lomassa. Talven yli ulkoilmassa riutunut verkkokeinu antoi yllättäen periksi kyynärpään paineessa ja Ernesti Putelainen rojahti pää edellä keinun alla nököttäneeseen kivenpulteriin. Tosin pitkäksi venähtänyt ruoho peitti kiven ja vaimensi näin tehokkaasti tärähdystä. Kivuliaasti pää kuitenkin tirvahti murikkaan ja pari valittua kirosanaakin pääsi livahtamaan huulien välistä. - Ootahan perskuleen tiera, kohta lähet jotta kolisee, kuhan haen rautakangen, ähki Putelainen ja askelsi navetalle päin. Kaikenlaista

tarviketta oli navettaan kertynyt aikojen saatossa. Lehmät oli pitänyt hävittää isän sairastuttua, joten navetasta oli päässyt syntymään sekalaisen rojun varasto. Jossakin tuolla kaiken roinan keskellä olisi rautakanki, mutta missä? Siitä ei tarkempaa käsitystä ollut. Oliko päähän kohdistuneessa tällissä jokin ratas pääkopassa luiskahtanut pois paikoiltaan, tai sitten paikoilleen. Joka tapauksessa mies vastoin aiempaa käytäntöä ja vastoin kaikkia odotuksia alkoi järjestellä varastonavettaa. Kanteli ulos kasoihin erilaista rojua. Käväisi välillä soittamassa lähikaupungin romukauppialle, että tarjolla olisi tonnikaupalla erilaista metalliromua. Iltahämärissä hikinen ja pölyinen mies kiipesi saunan kuumille lauteille ja totesi itsekseen tyytyväisenä.- Oli siinä hommaa, vaan kelpaa sitä taas navettaan pistäytyä. Pihamaalla oli kolmessa komeassa kasassa erilaista metalliromua odottamassa romu-ukon käyntiä. Kivenpulteri keinun alta oli saanut kankea ja lepäsi nyt entisen pellon reunamaa koristaneessa kivirauniossa. Entinen pelto kasvoi komeaa koivikkoa. Sen oli isäukko ehtinyt metsittää ennen sairastumistaan. Harvennushakkuuhan siinä pitää ihan pikimmiten tehdä, tai olisi pitänytkin jo vuosia sitten. Makoisat olivat yöunet olleet, vaan ensimmäistä kertaa eläissään Ernesti nousi hereille jo kukonlaulun aikaan. Vaikka eihän tilalla enää kukkoa ollut, ei kyllä kanojakaan. Ihmeellinen työvimma oli riivannut entisen elämäntapalaiskurin. Navetan takaa pajujen ja nokkosten keskeltä löytyi vanha puimurin rohjo ja ladossa ruostui isän vanha Valmetti. Aikansa traktoria rassattuaan Ernesti onnistui saamaan sen käyntiin. Musta nokinen pakokaasu ryöppysi pakoputkesta, kun mies vedätti Valmetilla puimurin pihaan romukasan viereen. Menköön siinä samassa kuormassa, eihän tuolla mitään käyttöä olisi viljelemättömällä tilalla, eikä lie muutoinkaan. Piha oli siistitty, ruoho ajettu ja pensaat leikattu. Ernesti istuuntui rappusille miettimään , mitä seuraavaksi alkaisi. Pelle Pelottoman seikkailut Aku Ankasta tulivat miehen mieleen. Jostakin käsittämättömästä alitajunnan hämästä alkoi pursuta ideoita, kuin Ankkalinnan mestarikeksijältä konsanaan. Kohta rälläkkä lauloi puimurin kimpussa ja kipinäsuihkut sähisivät vastaleikattuun ruohon. Onneksi ei ollut kovin kuiva aika, joten innovaation toteuttamisen alkurynnäkkö ei vaatinut kohtuuttomia uhrauksia. Puimurin runko sai lisävarusteita moottorisahasta , kenttäsiirkeistä. sinne upposi separaattorin rattaistoa, osia papan vanhasta moposta. Valmetin nostovarsia ja kaikenlaista muuta maatalousinstrumentin osasta. Päiviä kului ja Ernesti uurasti ja urakoi. Hulluna olisi entinen Ernesti nykyistä pitänyt, jos olisi katselemaan päässyt. Vaan eipä päässyt. Romu-ukkokin kävi ja pitihän sille romua antaa, vaikka pitkin hampain. Luvattu, mikä luvattu. vaan tärkeiksi katsomansa laitteet Ernesti visusti säilöi itselleen. Turhaahan olisi tarpeellista käyttöosaa pois antaa. Vivut ja vimpaimet saivat uudet muodot ja käyttötarpeet ja niin nousi päivä, jolloin uurastus viimein sai huipennuksensa. Uusiokäyttöön valjastettu puimurivanhus sai uuden elämän. Siitä oli tullut klapikone ja millainen klapikone. Sille ei tarvinnut juuri muuta kuin näyttää kohde, niin se takoi tuoreen kasvavan koivun hetkessä klapeiksi. Käytti polttoaineenaan oksat ja purun, kaivoipa vielä kannonkin ja käytti senkin. Kuivatti näin saadulla lämmöllä klapit ja pakkasi ne limsakorin kokoisiksi kuutioiksi. Sirottelipa vielä jäljelle jääneen jäähdytetyn tuhkankin takaisin maastoon lannoitteeksi. Suotta ei Ernesti tuntenut ylpeyttä aikaansaannoksestaan. Testatakseen konettaan hän kävi haravoimassa liiterin lattialta puoli muovikassillista kuivaa purua alkupolttoaineeksi. Kyllä kone sitten huolehtisi itse jatkossa polttoainetarpeensa. Tämän jälkeen keksijä kävi merkkäämassa entisellä pellolla kasvavasta koivikosta hakattavat puut. Ernesti rojautti purut laitteen polttopesään ja sytytti tulet. Pian kone päästeli pitkiä puhaltavia huokauksia , kuin muinaiset höyryveturit. Valkoiset savutuprahdukset ilmaisivat laitteen olevan kunnossa ja valmiina koitokseen. Mies tyrkkäsi vaihteen silmään ja usutti klapikoneeksi muuttuneen puimurin leimikkoon. Ryskyen upposi entinen puimuri entiselle työmaalleen, nyt

vain uudistunein varustein ja tulostavoittein. Ehkäpä tunnin verran härveli pyöri ja tuloksena oli puistomaisen kaunis metsikkö, jota säännöllisen kokoiset ja muotoiset klapikuutiot hieman rumensivat. - Pitää kehittää perävaunu, johon kone pakkaa klapikuutiot. Tuumi keksijä.- Muutoinhan tuo alkaa jo menetellä. Ja niin rälläkkä taas lauloi ja kohtapa oli klapikoneella peräkärri, jossa itsepakkaava koneisto oli valmiina poimimaan klapikuutiot talteen. -No, eipä hassumpaa näin ensikertalaiselta, vaikka itse sen sanonkin. Tuumi Ernesti Puteloinen ja päätti soittaa kunnan elinkeinoasiamiehelle.- Kyllä kai tässä on intuitiota ja innovaatiota, vaikka kunnan työllisyystilanteen kohottamiseen. Teollisuushallia vaan kuntaan pystyyn ja tuotetta markkinoille. Klapien kysyntä maailmanmarkkinoilla tulee kasvamaan räjähdysmäisesti nykyisillä öljyn hinnoille. Se on varmaa, jos mikä. Tyytyväinen ja onnellinen Ernesti katseli keksintöään, joka harvaksen huokaili valkoisia savuhattaroita.- Tätähän minä aina olen arvellut. Jonakin päivänä minä teen mullistavan keksinnön ja siinä se nyt on. Ernesti kaivoi kännykkänsä esiin ja soitti puhelun. Kunnanjohtaja Sairanto, elinkeinoasiamies Kupurainen, kunnanvaltuuston puheenjohtaja ja pari johtavaa virkamisetä katselivat selkä kenossa omituisen näköistä härveliä Ernesti Putelaisen esitellessä innokkasti keksintöään. Ernesti kertoi laitteen toiminnoista ja ominaisuuksista, joista varsinkin käyttöenergian ympäristöystävällisyys ja hankintahinta tuntuivatkin herättävän vilkasta keskustelua vierailijoiden parissa. - Ehkäpä annan vielä pienen käytännön esimerkin ja suoritan yhden koeajon. Ernesti hehkutti vierailleen, jotka tutkailivat kiinnostuneina klapikoneen pakkaamaa tuotetta. Kaikki kääntyivät katsomaan odotettua tapahtumaa. Keksijä nousi entisen puimurin pukille ja tyrkkäsi pykälän päälle. Laite pihalti tuskin kuuluvasti ja muuta ei sitten tapahtunutkaan. Hetkisen tuijotti Ernesti keksintöään kauhuissaan ja hämmentyneenä, kunnes hänelle valkeni asian todellinen laita. Hän oli jättänyt klapikoneen käyntiin ja nyt polttoaine loppui juuri kriittisellä hetkellä. - Kappas., yritti Ernesti naurahtaen keventää kiusallista tilannetta.- Pääsipä pirulainen polttoaine loppumaan. Oottaakaahan vähän, niin käväsen liiterin lattialta lakasemassa hieman puruja, jotta saahaan myllyt pyörimään. Kiireesti kipaisi mies liiteriin, mutta oli tullut ensimmäisellä kerralla lakaisseeksi liiterin lattialta roskat niin tarkoin, ettei pientä pussillista purua löytynyt. Eipä sinä auttanut muu, kuin kunnanherroille selittämään, ettei nyt konetta saa käyntiin, kun ei ole puruja.- Vaan tulkaapa huomenna uudelleen, niin minä hankin niitä muhjuja ja ajellaan sitten vaikka koko koivikko klapeiksi. Vaivautuneesti herrat pyörittelivät päitään ja alkoivat pakkautua tilataksin uumeniin. Ernesti ehti vielä nähdä, kun herrat naputtivat merkitsevän näköisesti sormellaan otsaansa ja supattelivat keskenään. Yhden lauseenpätkän hän ehti vielä kuullakin:- Varsinainen Pelle Peloton....Jostakin syystä tuo rinnastus Ernestin suureen idoliin ei nyt mairitellutkaan hänen mieltään. Taksin liukuovi sulkeutui ja delekaatio hävisi taksin mukana keksijäneron pihapiiristä. Ernesti loi silmäyksen aikaansaannokseensa ja uusi idea tunki ajatuksiin. Oikeastaan pienin muutoksin tuosta saisi leikkuupuimurin, joka polttaisi oljet ja saisi siitä käyttövoiman ja lämpöä jyvien kuivattamiseen. Pohti mies.-Vaan toisaalta... jospa siinä jotakin taas tulee, joten toimittaako tuo alkaa ahertaa moisen kimpussa ja mitä varten? Hän kaivoi haalarinsa taskusta kännykkänsä ja soitti yhden puhelun.- Tuukko hakkeen nää loputkin romut. Jos tuot minulle uuden riippumaton ja muutaman Aku-Ankan pokkarin, niin niillä lähtee. - Vastahan tässä on kesä alullaan ja nyt on jo useammankin talven klapit liiterissä, joten tässähän voisi vaikka alkaa laiskottelemaan.